

SAĞLIK EMANETTİR

Nureddin Yıldız'ın 14.12.2014 tarihli (36.) Şehzâdebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Küçük bir bebeğin bulunduğu evde, rüzgârlı bir günde pencereyi açan ağabeyini veya ablasını, evin annesi "bebek üşür pencereyi kapat" diye ikaz eder. Elbette bir annenin, bir babanın, hatta sıradan bir insanın, bir bebeğin rüzgârlı bir havada üşümesine karşı merhametli davranması en doğal insanî gereklerden birisidir. Bir bebeğin, rüzgârlı havada üşümesinden rahatsız olmak ne kadar insanlık ise, bir insanın kendi bedeninin rüzgârda üşümesinden de rahatsız olması insanlıktır, öyle olmalıdır.

Şimdi böyle bir annenin, babanın ve ağabeyin bu bebeğin rüzgârda üşümesine karşı neden bu hassasiyeti gösterdiğini sorup cevap beklediğimiz zaman diyeceği şey şudur: "Bebek, Allah'ın emanetidir, aman bir şey olur çocuğa, vebale gireriz." Bu şekilde düşünür insan. Doğrudur şüphesiz, bebek annesinin kucağına, Allah'ın emaneti olarak konmuştur. Bebeğe karşı laubalilik, onun sağlığına dikkat etmemek, emanetin kıymetini bilmemektir.

Mü'min Kardeşlerim,

Yalnız şu da büyük bir hakikat ki; kucağımızdaki bebeğin hayatı, sağlığı bize emanet olduğu gibi, bizim kendi bedenlerimiz de bize emanettir. Bebek, Allah'ın emanetidir de o bebek büyüyüp yirmi yaşına, otuz yaşına, kırk yaşına gelince emanet geri verilmiş de marketten yenisi mi alınmış oluyor? Doğan her insan, bu dünyada nefes aldığı sürece canlı olarak toprağın üstünde gezip yürüdüğü sürece, Allah'ın emaneti olan bir can, Allah'tan emanet olarak verilen bir sıhhatle yaşamaktadır.

Değerli Kardeşlerim,

Ne yazık ki insan, genelde kolay bulduğu ve uzun süre kullandığı şeylerin kıymetini unutabilir, unuttur da. Eğer biz, kırkıncı senesini doldurmadan ömrümüzün biteceği bir hayat yaşayacağımıza inansaydık, sağlığınıza çok daha fazla dikkat ederdik. "Nasıl olsa yüze kadar gidebiliyor" diye, otuz yaşındaki insanlar, sağlıklarını hoyratça kullanabiliyorlar. Otuzun üzerine bir otuz daha koyunca, bu sefer doktordan daha doktor kesiliyor, sağlık evhamlısı oluyor. Çünkü sona yaklaştığını hissediyor.

Sağlığımızı, Allah'ın bir emaneti olduğu hâlde kıymetini bilmeden yaşıyor olmamız, bitmez tükenmez bir dere suyu gibi kullandığımızı zannetmemizden dolayıdır. Bir dere akıp duruyor. "Bir bardağını içsen ne olur, bir maşrapa su alsan ne olur? Nasıl olsa ömür harca harca bitmez" diye zannediyoruz.

Bir insanın beş yüz yıllık bir ömür garantisi olsa bile, o beş yüz yıllık ömrün sahibi değildir. Bu ömrün vereni Allah'tır. Hesabını soracak olan da Allah'tır. Benim adım var, soyadım var, evirip çevirdiğim elim, kolum, parmaklarım var; hiçbirinde imzam yok, hepsi Allah'a ait. Bir mü'min hiçbir

şekilde “benim kolum” diyemez, “Allah’ın bana verdiği kol” diyebilir. “Benim vücudum” diyende akıl yoktur. Kendin mi biçtin, tasarladın, bu nasıl senin oldu? Sana verildi, veren de Allah’tır.

Aziz Kardeşlerim,

Allah Teâlâ’nın huzuruna çıkıp hesap vereceğine iman eden bir mü’minin şuuru şöyledir: Seksen yaşında veya on sekiz yaşında, genç ya da ihtiyar, herhangi bir ayırım yapmadan, bir annenin bebeğinin sağlığını, sıhhatini koruyup kolladığı gibi, insan da kendi sağlığını ve sıhhatini korumak zorundadır.

Bu içinde bulunduğumuz camide, camiye kirletmek veya birine hakaret etmek şeklinde yanlış bir uygulama yapana “Yahu Allah’ın evi burası, ne yapıyorsun sen” diyoruz. Mesela; bu caminin içinde sigara içen birini görsek turist bile olsa ona izin vermeyiz. “Yahu burası Allah’ın Camisi ne yapıyorsun? Külünü nereye atacaksın, caminin içinde böyle bir şey olur mu? Caminin halısına kül düşürülür mü?” deriz.

Hâlbuki bu camiye biz yaptık, betondan, tuğladan sıvadık bir şeyler yaptık. Aynı insan olarak sen, ciğerlerine sigara dumanı indiriyorsun, hâlbuki bu bedeni sen yapmadın, Allah verdi. Hadi caminin mimarı Sinan abi, bunun mimarı ebedi Allah. Camiye kül düşürülmez de, ciğere düşürülür mü? Hangi Müslüman’ın sıhhati, sağlığı, eli, ayağı, ciğeri bir caminin tuğlasından değersizdir?

Hatta ve hatta hangi Müslüman’ın bedeni, eli, kolu, gözü Kâbe’nin duvarındaki tuğlalarının birinden daha değersizdir? Peygamber aleyhisselam buyuruyor ki: “Allah katında bir Müslüman’ı zimnen öldürmek; Kâbe’nin yıkılmasından daha büyük suçtur.”

Demek ki Müslüman olarak bizim sağlık ve sıhate bakımımız, herhangi bir şekilde filan insan haklarından, Sağlık Bakanlığının tanıdığı sağlık yasasının getirdiği haklardan, hukuklardan kaynaklanmıyor. Bu beden, Allah’ın sahibi olduğu bir bedendir. Ben bunun emanetçisiyim, üstelik de bu emanetin bende ne kadar kalacağı da belli değil. Bir gün geri istenecek ve “getir misin aldığın emaneti” diye bana sorulmayacak. “Aldık” diyecekler, almış olacaklar.

Hiçbir doktor, muayene ücreti ödeyen hastasını muayene ve tedavi etmiyordur. Mü’min Doktor, Allah’ın emanetine Allah’ın hatırı için hizmet eden görevlisidir. Böyle bir doktor da mü’min, muvahhit, mücahit bir doktordur. Velew ki ücretten dolayı bunu yapmış olsun, şuurlu bu işe eğer, sonuç bu şekildedir. Şuurlu olmalıdır tabii.

Kardeşlerim,

Şu dünyada, insanın sağlıktan daha büyük bir nimeti olabilir mi? Beraber tefekkür edelim. Ekmek, domates, diş fırçası, koltuk, araba hepsi nimettir. Bütün bunları gören gözüm, tadan dilim, tutan elim, nimet almak için yürüyen ayağım, varlığım ve bu ayağımın, kolumun, elimin, dilimin, gözümün, kulağımın sağlıklı olması Allah’ın nimetlerinden bir nimet değil mi? Hatta nimetlerin en nimeti değil mi?

Dünyanın bütün serveti ölü için ne anlam ifade ediyor? Yatalak bir hastanın serveti bir işe yarıyor mu? Görmeyen bir insan için hangi çiçek daha güzeldir? Burun hassasiyeti olmayan için kokan bir gül var mı?

Kardeşlerim,

Sağlıktan büyük bir nimet olamaz ki. Mü'min olarak biz Rabb'imizin üzerimizdeki nimetlerini sayarken, sağlıktan başlamak zorundayız. Allah'ın en büyük nimeti sağlıktır. Namaz bile sağlıklı insanın yapabildiği bir iştir. "Allah" diyebilmek için dönen bir dil gerekir, düşünen bir beyin gerekir, kan pompalayan kalp gerekir. Sağlık büyük bir nimettir.

Bir kilo domatesin bir dilimi veya bir somun ekmekten düşen kırıntılar Allah'ın nimetidir. "Çöpe ekmek kırıntısını nasıl atarsın" diye evde fırtına estiren Müslüman baba, kendisi veya ailesinden birisinin sağlığı ile ilgili mesela; tıbben kullanılması sakıncalı bir yağ çeşidini kullanırken hayati tehlike taşıdığını, damar tıkanıklığından, şu hastalıklara kadar bir yığın zarar oluşturduğunu duyup bildiği hâlde, hâlâ mutfağında bunları kullanıyor, yemekten sonra balkona geçip üstünde "ölürsün, yaşamazsın, zehir, zıkkım yandın gittin" yazan bir kutudan bir sigara alıp içiyorsa bu aynı hassasiyetin gösterilmediğini gözler önüne sermektedir.

Tavuğa atsan tenezzül edip almayacağı, buğdaydan küçük kırıntıya israf olduğu için gösterdiği hassasiyeti Allah'ın emanet olarak verdiği sağlığın için göstermiyorsun. Allah ekmeğin hesabını soracak da çürütülmüş ciğerlerin, tıkatılmış damarların, çürütülmüş dişlerin hesabını sormayacak mı?

Kardeşlerim,

Elbette ekmek kırıntısını çöpe atamayız, mü'miniz biz. "Buğday tanesinden küçük bile olsa Allah'ın nimeti" deriz. Ancak, kaç ton buğday, bir insan yapar Allah aşkına? Bütün insanlar on dakika daha rahat yaşamak için Konya Ovası kadar buğday vermeye hazır değil mi? Allah: "Sonra nimetlerden muhakkak hesaba çekileceksiniz" diyor.

ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ (Tekasür, 8)

Verilen nimetlerden muhakkak hesaba çekileceksiniz. Eğer bir dilim ekmek nimet biliniyor, çöpe atılınca hesabından endişe ediliyorsa, aynı hassasiyet yüzlerce, binlerce defa daha fazla, bir nefes sıhhat için gösterilmelidir ki mü'min şuuruyla, tavuk şuuru belli olsun. Tavuk da karnının tokluğuyla ilgili olduğu için tek dilim buğday parçası kaçırmaz. Kursak sorunu bu, şükür sorunu değil.

Dakikalarımız, nefeslerimiz, tutmaya mecalli avuçlarımız, zikredecek, "Allah" diyecek dillerimiz bizde emanettir. Elimizdeki parayı çarçur etmek "nihayet o gün, dünyada yararlandığınız nimetlerden elbette ve elbette hesaba çekileceksiniz" ayetine takıldığı gibi, nefeslerimizi ve dakikalarımızı sağlığınıza zarara verecek şekilde çarçur ettiğimiz zaman da "nihayet o gün, dünyada yararlandığınız nimetlerden elbette ve elbette hesaba çekileceksiniz" ayeti gerçekleşecektir.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün burada şu hakikati evlerimize afiş yapıp sokmak istiyorum. Çöpe atılan ekmek kırıntıları gibi, heder edilmiş sağlığımız da bizden sorulacaktır. Dikkat etmeden, derin kestiğimiz için tırnağımızın dibinde oluşacak yara da hesabı sorulacak bir şeydir.

Çünkü senin Peygamber'in -aleyhisselatu vesselam- bu kâinat kurulduğundan beri, ilk defa kâinat devletinin başı olarak bu dünyada bulunan bir insan sıfatıyla, kendisine iman eden mü'min vatandaşlarına tırnak kesme eğitimi verip gitmiş bir Peygamber'dir.

Tırnak kesmenin bile ayrıntılarını anlatıp giden Peygamber'in iman eden mü'minleri, tırnağını derin kesip parmağını yara edemez. Tıpkı taharet almayı bilmeyip, namaza kirli kirli gelmenin, bu Peygamber'in Ümmeti'ne yaraşmaması gibi bir şeydir bu. Allah'ın verdiği bütün nimetlerin hesaba çekilecek şeyler olduğuna iman etmek gerekiyor. Sadece petrol boşa akınca mı israf edilmiş oluyor? Sadece musluklardan akan su israf edilince mi "eyvah" denmesi gerekiyor? Kaç trilyon ton su, bir insanın derin bir nefesinden kıymetli olabilir?

Hiç tereddüt etmeden evlerimizin flama gibi kapısında asılı olması gereken bir kanundan söz ediyoruz. Bu kanunun A bendi; **"Sihhatimiz, Allah'ın emanetidir."**

İki; Allah'ın emanetine saygı, Allah'a saygıdır.

Üç; Benim, bebeğimin, Allah'ın hayatta tuttuğu herhangi bir insanın canı, can olmak bakımından farklı değildir.

Dört; Allah'ın verdiği sağlık emanetine bir dakika içinde bir kurşunla son vermek de cinayettir, Allah hesabını soracaktır. Beş sene içinde öldüren bir mikrobu vücudunda barındırmak da Allah'ın emanetine hıyanettir. İmanımız bunu gerektiriyor kardeşlerim.

Kıyamet günü biz sadece camiye, sabah namazına gidip gitmediğimizden mi hesap vereceğiz? Harcadığımız zehirli bir havada geçirdiğimiz on dakikamız da hesabını vereceğimiz şey değil midir? Sihhat, sağlık sadece bebekler için mi değerli?

Esasen kendisine önem vermeyenin, bebeğinin sağlığına önem verdiğine de inanmak mümkün değildir. O inandırıcı değildir. O sadece annelik, babalık, abilik hassasiyetinden dolayı bir nebze ilgi gösteriyordur.

Zaten onun da anneliği, babalığı zengin, para kazanacağı bir iş bulsa bakıcıya bırakıp gidecek zafiyettedir. Belki de annelik sevgisi, babalık merhameti ama inandırıcı olmaktan uzaktır. Çocuk olduğu için, bebek olduğu için değil, Allah'ın emaneti olduğu için, yarın Allah hesabını soracağı için böyle bakmak zorundayız.

Aziz Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Ümmeti'ne ikaz ettiği konulardan birisinde buyuruyor ki; "İki şey insanların çoğunun kıymetini bilemedikleri şeydir. Birisi sihhat, diğeri de boş vakit." İki şey: Sihhat ve boş vakit. Cuma hutbelerinde, Ramazan vaazlarında bu hadisi belki yüz defa dinlemişizdir.

Umarım ki imam hatip liselerinde okuyan genç kardeşlerim, bu hadisin Arapçasını da ezber biliyorlardır. Ben bunu burada bunun için tekrar etmek istemiyorum, bu vakit israfıdır. Ama şunu söylemek istiyorum. Demek ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bu hadisi şerifi ile bize mesaj bırakmak istiyor.

"Bakın, insan yetiştirirken o insanın sağlığını ve boş vaktini boşa harcamayacak şekilde yetiştirin" demek istiyor. Eğer biz Müslümanlar olarak eğitim, insan yetiştirmek deyince sadece okuryazar olmayı, diploma almayı ve o diploma sayesinde iş bulmayı anlıyorsak sıradanlaşırız.

Benim Peygamber'im ise dünya toplumları içerisinde kolay kolay insanların dikkatini çekmeyen, ancak Allah adına konuşan bir peygamberin dikkat çekebileceği bir noktaya dikkat çekiyor. Çocuk yetiştirirken, öğretmen olurken, yönetici olurken, insanoğlunun zaaf noktalarından birine işaret ediyor. Nedir o? İnsanların çoğunluğu, sağlığı elden gitmeden kıymetini bilmez. Boş vakti varken, vaktin kıymetini anlamaz.

İki eli, iki ayağı bir çuvala girince insanın aklı başına gelir. Ama "Sen ey miraç gören, Allah Teâlâ'nın en büyük lütuflarına mazhar olan Muhammed aleyhisselamın Ümmeti, senin medreselerin, senin evin, senin eğitim tarzın farklı olmalıdır!" Muhammed aleyhisselamın terbiyesinden gelmiş bir eğitim mantığıyla, tırnak kesmeyi ve insanın en müstehcen yerlerindeki tüylenmeye karşı bile temizlik çeşitlerini öğretip giden bir Peygamber'in Ümmet'i olarak sen, dünya sağlık örgütünden önce, sıhhati Allah'ın emaneti bilip Allah'a hesabını vereceğin dakikalara bölerek kullandığın zaman, hacın sana geldiği bir Müslüman hâline gelmiş olursun.

Mekke'ye giden değil, Medine Medeniyetini, Mekke azametini evinin ortasına taşıyan Müslüman hâline gelmiş olursun. Ama İslam, Müslümanlık sadece bazı törenleri yapıp bitirmekten ibaret, çocukları da hatmettirince evliya yaptığına inanmaktan ibaret olunca, sağlık konusunda nasıl baraja takıldığımızı, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bu muhteşem uyarısından bile ders çıkarmakta zorlandığımızı hep beraber izliyoruz kardeşlerim.

Evlerimize kanun koymak zorundayız. Ben, doktor buna tehlikeli dediği için değil, "bu çok acı, mideme, ülsere dokunuyor" diye değil, "çok kirlendi, tırnağının altında çöp var" diye değil, "sağlığımı Allah sorar" diye temizlik yapacağım. "Bu nimetleri soracağım" derken Allah, sadece verdiği şeftalileri mi soracak? Sadece domatesin mi hesabı var? Sadece deste deste paraların mı hesabını soracak Allah? Her nimet sorgu konusudur.

Sağlıktan büyük nimet var mı? Bu dünyada bütün nimetler, bir nefes daha fazla sağlıklı yaşayabilmek içindir zaten. Bütün nimetler, bu nimetin nimetidir. Hiçbir ölü ziyafete davetli değil. Bu nimetler, bu ikramlar diriler içindir. Diriler, Allah'ın diri tutma, sağlığını ayakta tutma nimetini, kesinlikle domatesten daha değerli tutmakla Allah'ın nimetini takdir etmiş olabilirler.

Kardeşlerim,

Elbette Rabb'imizin verdiği kadar sağlığımız olacak. Kimimizi Allah, belli bir imtihan gereği hastalıklı yaratacak. Rabb'imiz, kimimizi daha sonra hasta edecek. Hesap O'nun hesabı, kudret O'nun kudretidir şüphesiz. Ama biz bir nefes sıhhat için, elimizdeki her şeyi verecek kalitede sağlık ciddiyeti ve sağlık sorumluluğu taşımak zorundayız. "Benim vücudum" diyemezsin. Senin vücudun olduğunu kim dedi? Sen kimsin? Kimsin sen? Allah'ın kudreti önünde nesin? Sus, başına gökler düşmesin. Sen kimsin? Nesin, ne zaman gelmeyi uygun buldun da bu hayata geldin sen?

Aziz Kardeşlerim,

Bugün bu hadis şerif, "bu evde yaşayanlar, yaşadıkları sağlık ve sıhhati Allah'ın emaneti olarak bilmekte, Allah'a gösterdikleri saygının gereği olarak da Allah'ın nimetine saygı göstermektedirler." diye bir kanun maddesi yazacağız evimizin yürek kapısında inşallah. Bunu neden yaptığımızı çocuklarımızımıza da öğreteceğiz. "Doktor amca dedi ki 'iğne yaparım yoksa'" cümlesi çirkin bir cümledir. Ne demek bu? Çocuğun gözünde beyaz önlüklü bir insanı öcü hâline getiriyorsun. Öyle değil. Hani ekme kırıntısını çöpe atarken koca koca laflar etmiştin ya, şimdi o laflardan tekrar edeceksin.

“Yavrum bir dakikayı bile Allah bize bağışlıyor, bizim bir nefes alacak kadar bir vaktimizin olması, bir sancımızın, derdimizin olmaması parmağımızın kanamıyor olması, mis gibi güzel bir uyku uyuyor olmamız bizi yaratan Allah’ın bize ikramıdır. Eğer biz uykumuzu bölecek bir iş yaparsak, bu ikrama karşı saygısızlık yapmış oluruz.

“Onun için bundan yemiyoruz tamam mı yavrum. Yoksa doktor amca iğne yapar diye değil” demek zorundayız. Öyle bir şey yok. Zavallı doktora da iğne yapıyorlar zaten. Kendisi iğneli, sana nasıl iğne yapsın? “Damarımızı tıkatır da sonra bize anjiyo yaparlar, balon yaparlar” diye değil, “bu damarlardan Allah diyecek olan dile kan gidecekti niye engelledin, niye bu yağdan yedin” diye Allah sorar diye korkarak sağlık ve sıhhat eğitimini çoluk çocuğumuza vereceğiz. Biz Ümmeti Muhammed’iz. Bize hayatı öğreten Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ancak bu mantıkla Rabb’imizin huzuruna, rahat hesabını verebilmemiz muhtemel bir anlayışla çıkabiliriz.

Kardeşlerim,

Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz, kıyamete dair, Allah’ın huzura çıkacağımız güne dair bilgileri aktarırken, pek çoğumuzun duymuş olduğunu zannettiğim bir hadis şerifle bizi ikaz ediyor. Buyuruyor ki; “Bir insan, Allah’ın önünde dört şeyin hesabını vermeden ayağını bile kıpırdatamaz.” Cennete gitmek-gitmek, cehenneme gitmek bunlar değil, kıpırdamak bile yok. Dört şeyin hesabını ver, ondan sonra gidelim. Bu muhasebenin dört başlığıdır.

Birincisi; ömrünü nasıl tükettiğini,

İkincisi; Allah’ın verdiği ilmi nerelerde kullandığını,

Üçüncüsü; Allah’tan gelen malı nasıl harcadığını,

Dördüncü olarak da **bedenini nerede çürüttüğünü** sorar. “Bu beden senin değildi. Kiracıydın sen, kiracı olduğun eve matkap sokmuşsun delik deşik etmişsin duvarlarını. Kiracısın, evin sıvasını dökmüşsün” bunu Allah soracak. Bu dört şeyin hesabını vermeden ayakların bile kıpırdamayacağı yere gidiyoruz kardeşlerim.

Onun için biz kendimize ait herhangi bir tapulu malı kullanmıyoruz. Allah’ın emaneti bedenlerle bu dünyada yaşıyoruz. Yine Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Kul kıyamet günü, Allah’ın önüne dikildiği zaman namaz, oruç, hac gibi ibadetlerin, ağızdan çıkan, eliyle işlenen kötülüklerin hesabından önce: “Sana sağlıklı bir beden, istediğin zaman içebileceğin soğuk su vermemiş miydin ben” diyecek. “Vermiştin” demekten başka çare var mı? “Vermiştin ama yetmiş beş yaşındayken sıkıntı çıkarmıştı, romatizmalarım olmuştu” mu diyeceksin?

Kardeşlerim,

Hepimiz için sorun olan bir şeyi konuşuyorum. Özellikle gençlerin kış günü soğukta dolaşmakta sakınca görmeyen vurdumduymazlıklarının faturasını anlatıyorum. İhtiyarların, gençliklerinden ibret almayı hâlâ Allah’ın emaneti değil, doktorların tavsiyesiyle, ilaçla ayakta duran bedene sahip olduklarını vehmetmelerinin yanlışlığını söylüyorum. Biz Rabb’imizin nimetiyle ayaktayız.

Kardeşlerim,

Tırnaktan örnek verdim. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in ağız temizliği ile ilgili bugün ve yarın insanoğlunun en büyük mucizelerden bir mucize olarak dinleyeceği misvak dersini örnek vermek bile istemiyorum. Herkes Peygamber aleyhisselamın, Medine'ye giden hacıların misvak odunu getirip onunla dişlerini bilemelerini tavsiye ettiğini zannediyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mikrop üretim merkezi olan diş ve ağız sağlığını vurguluyor. Sadece bu noktadan bile alsak, biz "Ümmet'im in vebale gireceğini bilmesem günde beş defa diş temizlemeyi, misvakı emredecektim" sözünün ne demek olduğunu anlayacaktık. Sararmış dişler, bu Ümmet'in Medine terbiyesinin eğitiminin gerisinde kalmış şekilleridir.

Mesele, sadece abdest alırken dişleri temizleme meselesi değil kardeşlerim, şüphesiz o da önemli. Ama mesele; misvak meselesi de değil, Allah'ın emaneti olan bu organlardan bir organın, o emanetinin sahibinin büyüklüğüne uygun olarak korunması meselesidir.

Ben tıbbın alanına girip "sağlık nasıl korunmalı" diye bir brifing vermiyorum. Ama bu Ümmet'ten olan her mü'minin evinde, iş yerinde sağlığı Allah'ın emaneti olarak görmeye mecbur olduğunu söylüyorum. Çocuğumuz oynarken düşüp ayağı kırıldığında "eyvah çocuk acı çekiyor" demek Müslüman, gâvur, dinli, dinsiz her annenin yapacağı iştir zaten.

Çocuğunun ayağı kırılmasına üzülmeyecek hiçbir şeye inanmayan bir anne bile olmaz herhâlde. Ama mü'min anne, mü'min baba, mü'min öğretmen "bu çocuğın sağlığını bana emanet eden Allah'a karşı yanlış iş yaptım" diye düşünür. Savcılık soruşturmasından önce, Allah'ın hesabını hesaba katar, mü'min farkı budur.

Kardeşlerim,

Sadece örnek olarak, aklımızda kalsın diye bir noktayı defterlerimize kaydetmek istiyorum. Ben bir yerden ev satın alacağım zaman, ev kiralayacağım zaman elbette geniş, kirası ucuz, vs. diye sayarım. Ama bakınız, benim bir Müslüman olarak alacağım ev ile ilgili özelliklerden biri de; benim yedi saat huzur içerisinde uyku uyuyup uyuyamayacağım açısından, o evi incelemektir. Neden? Sabahleyin başım ağrarak kalkarım diye değil. Uyku, Rabb'im in bana nimetlerinden bir nimettir, uykum sağlıklı olduğu sürece bedenim sağlıklı olacaktır.

Gürültülü ve havası kirli bir yerden ev kiralayıp, düzgün uyuyamadığı için sabahleyin baş ağrısı ile kalkan bir Müslüman elbette adam öldürmedi, elbette ekmeği çöpe atmadı ama uyku nimetini yanlış yerde değerlendirdiği için kıyamet günü baş ağrısından hesap verir.

Ekmeği fırında yaktın kapkara oldu, yiyebiliyor musun? Mekruh. Niye mekruh? Mideye zararlı. Doğru, fıkihta böyle yazar. Peki, insanın uyuşturucu kullanmadıkça, iğne yemedikçe uyuyamayacağı kadar gürültülü bir evde sen nasıl uyudun? Uzun dönemde de olsa sağlığına zarar vereceğini niye düşünmüyorsun?

Sadece bizim açımızdan değil, Müslümanların oturduğu imar projelerinden, mahallelerinin projelerinden mesul olan, bu yüzden Müslümanların devletinden maaş alan yöneticiler de, fabrikaların dibinde dozer gürültülerinin yanında, pres makinelerinin yanında iskân verip Müslümanların, çocuklarının uyuyacakları ev yapmalarına izin verirken de Allah katında mesul olacaklar.

Sadece belediyenin parasını çalmamakla, Müslüman yöneticilik standardı oluşturulamaz. Müslüman zaten çalmaz. Diğer mü'minin, vatandaşların huzurundan da çalmaz. Ümmeti Muhammed'in yükünü omuzlayıp gitmek kıyamet günü kolay değildir. Uyuyamayan bebeklerin hesabını vermek de var. Gürültüden, hava kirliliğinden dolayı solunum sorunu yaşayıp sabaha baş ağrısı ile kalkan ihtiyar ninelerin kıyamet günü hesabını vermek de var. Biz Ümmeti Muhammed'iz. Sosyal sosyal hayat tarzımız yok. Nimet dediğimiz bir hayat tarzımız var bizim. Uyku hesabı da yapmak zorundayız.

Kardeşlerim,

Spor yapmak farz mıdır, vacip midir, sünnet midir dense, şu camideki Müslümanlar ne cevap verir? "Bırak Allah aşkına, sporla dinin ne alakası var ya, Ömer Nasuhi Bilmen Hoca efendinin ilmihalinde var mı spor yapmak?" Yok tabi. Ama bir Müslüman'a Doktor; "Senin üç sene daha sağlıklı yaşamın için bir parkta şu kadar kilometre yürümen gerekir" dediğinde, onu bütün ilmihallerin arka sayfasına not etmek o zaman farz olur.

"Ahmet'in, doktor emri ile beş kilometre her gün yürümesi gerekmektedir, bu onun için farzdır" yazılmalıdır. Çünkü doktorun senin sağlığını şu kadar kilometre yürüme şartına bağlamasıyla, o sana Allah'ın emri oldu. Çünkü sen, sağlıkla ilgili ilkeleri doktordan öğreniyorsun, doktorun sana "şunu yemeyeceksin, şöyle yapacaksın yahut şu kadar yürüyüş yapacaksın" dediği zaman, bunu Allah'ın kanunu olarak kabul etmek gerekiyor.

Aziz Kardeşlerim,

Eğer bana üç psikiyatri uzmanı: "Yirmi dört yaşına gelmiş bu çocuk, evlenmedikçe bu stresten kurtulamaz" derse, hiçbir Allah'ın kulu bana o zaman "evlilik sünnettir" diyemez bir daha. Evlilik sünnet değildir o zaman, farzdır. Namaz gibi, oruç gibi farzdır. Neden? Çünkü insan sağlığında yetkili bir makamın, "bu cinsel ihtiyacından dolayı stres içindedir, rahat uyuyamamaktadır, güzel konuşmamaktadır, evlenmek, nikâhlanmak buna huzur kaynağıdır" demesiyle, evlenmek sünnet olmaktan, vacip olmaktan çıkmış Allah'ın emri hâline gelmiş demektir.

Biz İslam Ümmetiyiz. İsa aleyhisselamdan kaldığı iddia edilen yirmi tane ahlak ilkesi üzerinden ibadet yapan bir Ümmet değiliz. Hayatı güneşten daha büyük bir kapsam ve hararetle kuşatan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Şeriat'ını konuşuyoruz.

Elhamdülillah böyle bir ümmetiz, bu Ümmetten olmanın onurunu izzetini iliklerimize, kılcal damarlarımıza kadar hissediyoruz. Sporumuza, evlenmemize, cinsel ihtiyacımıza Şeriat getiren, kanunlar getiren Allah'a hamd ederiz, "elhamdülillah" deriz.

Kardeşlerim,

Burada ben "şu yiyeceklerin yenmesi gerekir, acı yemesin, kimse gazlı içecek içmesin" demem. Yeme kültürü yahut da diyetisyenlik eğitim merkezi değiliz. Bu kürsüler diyet eğitim merkezi olarak kullanılmıyor. Ama ne yapıyoruz? "Mü'min insan, sağlığını Allah'ın emaneti olarak bilir, bilmek zorundadır" diyoruz.

Bir domates çöpe atıldığında yahut da, herhangi bir paranın demetinden çıkarılıp fırlatıp atıldığında bunu yapana "deli misin Allah'tan korkmuyor musun?" dediğimiz gibi "sen doktorun

yasakladığı, sağlık kurallarına aykırı bir şekilde niye hızlı nefes aldın” da deriz. Çünkü domatesin, incirin, pırasanın, patlıcanın, patatesin, ekmeğın, meyve suyunun, şeftalinin, armudun, elmanın, “Nihayet o gün dünyada yararlandığınız nimetlerden elbette ve elbette hesaba çekileceksiniz” ayetine girdiği gibi aldığımız her nefes, burnumuzun koku alma hassasiyeti, parmaklarımızın ucundaki dokunma hassasiyeti da bu ayetin sorgulama listesindedir.

Bu, sigaranın hükmünü gösterir, bu tıbben uygun olmayan gazlı içeceği ne kadar içebileceğimizi de gösterir. Bu, kirli bir havada olduğu hâlde “kirası ucuzdur, filancalara yakındır” diye standardı düşük bir evde oturmanın caiz olup olmadığını da gösterir. Âlim olmak, büyük müçtehit olmak gerekmiyor ki. Allah bu dini akıllılara emretmiştir. Her akıllı insan, bedenini çürüten bir yerde, bedeninin zarar gördüğü bir yerde dininin ve dindarlığının da zararlı olduğunu bilir, bilmek zorundadır.

Sağlığımız, sıhhatimiz babamızdan bize miras kalmış bir mülk değildir. Bizi yaratanın bize emanetidir. Yaratana saygımızın gereği olarak sıhhatimizi korumak zorundayız. Aksi takdirde ekmek kırıntılarından önce, domatesten, şeftalilerden önce sağlıktan dolayı Allah’ın huzurunda hesap verirken terleyeceğiz, buna iman etmek zorundayız.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.